

PERTTI JULKUNEN NTAMO
KIRJASTOPAIVAKIRJA

Kirjastopäiväkirja

© 2013 Pertti Julkunen
ISBN 978-952-215-465-1

Ulkoasu Make Copies

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013
ntamo
www.ntamo.net

Pertti Julkunen
Kirjastopäiväkirja
ntamo

Kirjastosta kotiin tultuani muistelin Tommi Kärnää, joka suosittelee luetta-
vakseni ortodoksista kirjallisuutta. Se tapahtui jo vuosituhannen vaihteessa.
En tarttunut vinkkeihin, koska aihe tuntui liiankin kiinnostavalta. Pelkäsin,
että jos annan pirulle pikkusormen, niin se kaappaa minut kokonaan ja
joudun keskittymään yhteen aihepiiriin niin perusteellisesti, että muut työt
jäävät tekemättä.

Ranskan vallankumous on vaivannut minua samalla tavalla kuin ortodoksi-
nen uskonto, vaikkakin eri syistä. Olen haaveillut aiheeseen liittyvään kirjal-
lisuuteen tutustumista monta vuosikymmentä ja haaveilen vielä nytkin, kun
ortodoksisen uskon houkutteleva valo on jo hiljaa himmennyt mielessäni.
Lukemisen este on sama. Aihe ottaisi niin paljon aikaa ja kiinnostusta, että
työt jäisivät tekemättä.

Ranskan historiaa käsittelevät hyllyt ovat kaupunkien kirjastoissa yleensä ly-
hyitä. Usein niitä ei ole ollenkaan, vaan Ranska sijoitetaan Etelä-Euroopan
osaksi. Minun ajatuksissani Ranska kuuluu Keski-Eurooppaan.

Vielä reilut kaksi vuotta sitten oli helppoa tarkastaa, minkälaisia kirjoja jos-
sakin satunnaisesti valitussa hyllyssä sattuu olemaan. Oli lystikkään haa-
veellista ottaa kirja käteen ja katsella sitä huvikseen, ilman lainaamisen tar-
koitusta.

Nyt kirjastounelmoinnista on tehty loppu monessa Suomen kunnassa. Ylä-
kertaan sijoitetulla pianolla paukutettu Ukko Nooa tai kaverinsa kanssa
juttelevan kirjastonkäyttäjän kännykkähuuto keskeyttää kirjan etsimisen ja
katselemisen Tampereen kaupunginkirjastossa. Monien muiden kaupunki-
en kirjastonjohtajat kertovat lehtihaastatteluissa, että hiljaisuus ei ole kirjas-
toissa ”tätä päivää”, sillä yhteisöllisyys vaatii kovaa äänenkäyttöä.

Ranskan vallankumous kiinnosti minua 1900-luvun puolella ennen kaikkea
siksi, että vasemmisto ja oikeisto syntyivät noissa kammottavissa tapahtu-
missa. Arvelin, että porvarillisen politiikan nykyisen perusjaon syntyhistori-
assa olisi jotakin, joka tuntuisi lukemisajankohtana hauskalta. Nyt arvelen,
että yksilöllisyyden ja yhteisöllisyyden ideologiat tiivistyivät 1700-luvun

Ranskassa jollakin sellaisella tavalla, joka voisi valaista 2000-luvun alun Suomen ideologisia ilmiöitä. Kulttuurin kannalta pelottavin ja inhottavin on vasta muutama vuosi sitten käynnistetty kirjastotuho.

Kirjastolaitosta tuhoavat kaupunginjohtajat, pormestari ja kirjastonjohtajat vetoavat yhteisöllisyyden ideologiaan. Yhteisöllisyys alkoi äkkiä vaatia, että toista kunnioittavat hiljaiset keskustelut lopetetaan kirjastoissa ja tilalle tuodaan kaikkia häiritsevää melua. Ideologia vaatii myös, että kirjoja vähennetään, kirjojen omaehtoista etsimistä häiritään ja muutamia harvoja nimikkeitä aletaan tyrkyttää järjestelmällisesti. Ideologia vaatii hakuohjelmia, joihin sisältyvät pakkosyötteet ja tyrkyttimet valmistelevat kirjastopalvelujen tekemistä maksullisiksi.

Ideologia määritellään usein ”vääräksi tietoisuudeksi” (ks. esimerkiksi Kitamura 1983; Leeuw 1983; Nemitz 1979; V. Pietilä 1986). Minun mielestäni se on väärä määritelmä.

Ideologiassa ei ole mitään sellaista väärää, joka voitaisiin oikaista. Yhteisöllisyyden ideologia ei ole väärää tietoisuutta, jonka yksilöllisyyden ideologia tai edes kaikkia ideologioita vastustava kritiikki voisi korjata. Ideologia ei ole mitään väärää, joka voitaisiin oikaista, vaan jotakin huonoa, josta pitää luopua kokonaan.

Ideologia ei ole myöskään minkäänlaista tietoisuutta, ei väärää tai huonoa eikä oikeaa tai hyvää. Ideologia ei ole teoria, joka tarkastelisi asioita. Esimerkiksi yksilöllisyyden tai yhteisöllisyyden ideologit nimenomaan eivät tarkastele yksilöä tai yhteisöä. Jos tarkastelisivat, niin he eivät olisi ideologeja.

Ideologia on käytäntöä, tai ehkä tarkemmin sanoen käytöstä. Ideologia ei ole väärää tietoisuutta, vaan huonoa käytöstä.

Ranskan vallankumouksen historia ei kiinnosta niinkään siksi, että se kertoisi, miten ideologia toimii, vaan siksi, että se ehkä voisi antaa vihjeitä siitä, miten ideologia on mahdollinen. Järki kuului Ranskan vallankumouksen rakkaimpiin lapsiin. Miten ideologia pystyi vahvistumaan yhtä aikaa järjen kanssa, vaikka sen järjettömyys on niin ilmeistä?

Yksilöllisyyden ideologian pohjalla ei ole yhtään väärää ajatusta. Jokainen ihminen on yksilö. Kaikki mitä ihminen tekee, on yksilöllistä. Samalla on niin, että kaikki, mitä ihminen tekee, on yhteisöllistä. Esimerkiksi yksilöllisyyden puolustaminen yhteisöllisyyttä vastaan on yhteisöllinen teko.

Äidin ja lapsen suhde on yhteisöllisyyttä. Kiduttajan ja kidutettavan suhde on yhteisöllisyyttä. Jokainen kirjastokäynti on yhteisöllisyyttä. Vielä kolmisen vuotta sitten kirjastokäynnit olivat parasta yhteisöllisyyttä mitä maassamme oli julkisesti tarjolla. Yhteisöllisyyden ideologian lanseerauksen jälkeen kirjastossa käymisestä on tullut nopeasti huonoa käytöstä. Yhteisöllisyys on ideologista silloin, kun ihmiset häiritsevät toisiaan ja heillä on niin tehdessään huono olo.

Ideologian ihmeellisimpiin puoliin kuuluu, että se toimii, vaikka järjettömyys on ilmeistä. On järjetöntä vaatia yksilöllisyyden lisäämistä, kun jokainen ihminen on jo sataprosenttisesti yksilöllinen. On järjetöntä vaatia lisää yhteisöllisyyttä, kun kaikki, mitä ihmiset tekevät, on jo yhteisöllistä.

Jos yhteisistä asioista keskustellaan ei-ideologisesti, niin puheeksi ei oteta yhteisöllisyyden lisäämistä tai vähentämistä, vaan se, millaisin säännöin erilaisten yhteisöjen olisi parasta toimia. Yksilön yksilöllisyyteen ei voida yksilöllisyyden ideologian hengessäkään puuttua, joten yksilöllisyyden edistäminen koskee aina yhteisön sääntöjä, ei yksilön yksilöllisyyttä itseään.

Vaimoni tuli äsken tuohon työpöytäni viereen ikkunasta katsomaan ja sanoi ajatelleensa juuri Jonathan Swiftin ”Vaatimatonta ehdotusta”, jonka mukaan köyhien lapset pitää teurastaa herkkuruoiksi rikkaille (ks. tarkemmin Swift 1998). Mitä järkeä on syödä lapsia, kysyi vaimoni. Eikö olisi parempi syödä vanhukset, jotka ovat jo saaneet elämästään kylläksi? Minä sanoin, että nykyään ei pidä pilailla tuollaisilla asioilla. Mikään ei ole mahdotonta. Se, että vanhuksia ruvetaan ampumaan, pakastamaan, myymään ja syömään, on enemmän kuin todennäköistä. Elinkeinoelämän Valtuuskunnan ökyrepublikaaneilla voi olla jo argumentit valmiina. ELY-keskukset voivat hyvinkin valmistella parhaillaan käytännön toteutusta.

En olisi millään vielä kolme vuotta sitten uskonut, että kirjastoa ruvetaan tuhoamaan Suomessa. Nyt se on selvää. Perusteena on, että kirjoihin tutustumista mahdollistava kirjasto ei ole nykyaikaa, ”tätä päivää”. Vanhusten tappamiseen ja syömiseen keksitään helposti paljon tarkempia perusteluja, vaikkakaan perusteleminen ei ole maailmalla tapana tänä päivänä.

Ideologia on iskenyt tällä vuosituhannella suunnilleen samaan aikaan kolmeen ajattelun instituutioon: yliopistoon, journalismiin ja nyt viimeiseksi kirjastoon. Yliopisto surettaa vähiten. Se oli jo viime vuosituhannen lopulla toimintakyvytön laitos, joten ei yliopistolaki mitään hyvää hävittänyt. Journalismi surettaa ja on surettamatta. Kulttuurijournalismia alettiin tukahduttaa avoimesti vasta vuonna 2005. Sitä ennenkin laatu oli melko huonoa. Kirjasto sen sijaan surettaa suunnattomasti. Vielä vuonna 2009 se oli Suomessa suurenmoinen laitos.

Jonathan Swift (1667–1745) vaikutti silloin, kun moderni maailma ja kapitalismi olivat juuri lujittaneet voimansa ja ideologiat syntyivät. ”A Modest Proposal” (1729) oli ennen kaikkea järjen, ei niinkään ideologian parodiaa. Mutta voi olla, että moderni porvarillinen järki ja ideologia ovat sittenkin sukua toisilleen.

10.4. Tiistai. Ihana olohuone

Ideologia on moderni ilmiö. Se on syntynyt yhdessä kapitalismin kanssa ja omaksunut nykyistä sanavarastoaan Ranskan vallankumouksessa. Sananvalinnan eroista huolimatta yksilöllisyyden ja yhteisöllisyyden ideologiat ovat samanlaista huonoa käytöstä.

Yksilöllisyyden edistäminen merkitsee politiikassa yleensä sitä, että yhteisiä sääntöjä pyritään muuttamaan siihen suuntaan, että ne kannustavat ihmisiä kilpailemaan keskenään ja tekemään pahaa toisilleen. Keskinäinen kilpailu vaatii yhteisen vertailu-ulottuvuuden, jolle sijoitukset voidaan merkitä. Yksilöitä mittaava yhteinen ulottuvuus hävittää laatuerot ja tekee kaikista kilpailijasta samanlaisia. Yksilöllisyyden ideologia tuottaa laaduttomuutta ja keskinkertaisuutta.

Yhteisöllisyyden edistäminen tuottaa saman tuloksen kuin yksilöllisyyden edistäminen. Tampereen kaupunginkirjastossa yhteisöllisyyden ideologia vaatii, että kirjastonkäyttäjien on häiritävä toisiaan ja alistuttava siihen, että kirjaston johto järjestää häirintää mekaanisten ja elektronisten laitteiden avulla. Äänen volyymi luo yhteisöllisyyden. Kirjastossa on aina keskusteltu, mutta toisia häiritsemätön äänenkäyttö ei ole yhteisöllistä. Kirjasto on ollut erityislaatuinen henkevien keskustelujen ja kirjoihin syventymisen paikka. Yhteisöllisyyden ideologia hävittää erityislaadun. Kirjastossa pitää kuulua sama kännykkähuuto kuin muuallakin. Jos johtajat saavat tahtonsa läpi, niin siellä kuullan pian myös mainoksia. Koska kirjasto on samankaltaistamisen uusi aluevaltaus, niin melun on oltava siellä huomattavasti kovempaa kuin kaupoissa tai keskipäivän ravintoloissa.

Myös Pirkanmaan kirjastojen hakuohjelma on tehty yhteisölliseksi. Ohjelman yhteys kokoelmaan on katkaistu laajoilta osiltaan. Pienkustantajien uutuudet eivät näy ohjelmassa. Se helpottaa tarjonnan keksittämistä. Monet vanhat arvosteokset eivät näy. Ne on helppo tuhota kenenkään tietämättä. Ohjelmassa on monia toimintoja, jotka häiritsevät niiden kirjojen hakemista, joihin on olemassa yhteys. Suuri määrä tyrkyttimiä haittaa kirjojen hakemista. Ohjelma pyytää lainaajia pisteyttämään kirjoja. Se on kirjan

häpäisemistä. Kirjojen pakottaminen samalle määrälliselle pisteytysulottuvuudelle tekee jokaisesta kirjasta keskinkertaisen.

”Yksilöllisyys” ja ”yhteisöllisyys” ovat kaksi nimeä yhdelle ja samalla ideologialle. Kirjaston tuhossa käytettävälle ideologialle voidaan antaa muitakin nimiä. ”Modernin” ideologia sanoo, että jotakin on uutta tehtävä, koska entinen käytäntö ei ole ”tätä päivää”. Näin yleensä myös menetellään, olipa vanha käytäntö miten korvaamaton ja uusi menettely miten ilmeisen vahingollinen hyvänsä. ”Viestinnän” ideologia on huolestunut viestien perillemenosta. Niinpä kirjasto laittaa tyrkyttimet tyrkyttämään. Mitä tehokkaammin ne toimivat, sitä selvemmäksi käy että ihmiset eivät enää osaa itse valita kirjoja. Tyrkytystä on siis tehostettava ja keskitettävä, jotta ihmiset osaisivat lainata Sofi Oksasen tai Björn Wahlroosin nerokkaita teoksia ja jättää pienkustantajien kirjat rauhaan.

Kirjaston uudistamista edistävä propaganda on toteutettu viestinnän ideologian vallassa keskitetyksi. Olen lukenut suuren joukon kirjastonjohtajista tehtyjä päivälehtihaastatteluja. Kaikissa on sama sanasto ja sama rakenne. Poikkeuksetta jokaisessa jutussa käytetään sanaa ”olohuone”. ”Tämän päivän” kirjasto on ”yhteinen olohuone”, johon tuodaan ”elämää ja kodikkuutta”. Lukijan tehtävänä on päätellä, että kirjasto on ollut näihin saakka kuollut ja virastomainen paikka. Yksikään haastattelija ei ole kysynyt, miksi melu on kirjastossa välttämätöntä, tai miksi kirjakokoelmia on pakko pienentää. Viestinnän ideologian vallassa oleva toimittaja ymmärtää itsensä kanavaksi, jota pitkin lähettäjän (tässä tapauksessa kirjastonjohtajan tai pormestarin) lähettämät viestit menevät oikeassa ja helposti ymmärrettävässä muodossa lehden lukijalle, eli viestien vastaanottajille. Ideologinen työ on ideologian alamaiseksi alistumista. Viestinnän vallassa toimiva toimittaja tekee itsensä kanavan, jota pitkin viestit virtaavat lähettäjältä vastaanottajalle. Hän kieltäytyy olemasta ihminen, joka kysyy, pyytää perusteluja ja ajattelee

20.4.2012. Perjantai. Yliopiston pisteet.

Luin taas, että yliopistoille annetaan rahaa julkaisujen määrän ja laadun perusteella. Julkaisukieli ratkaisee laadun Englanninkielisestä saa monta kertaa enemmän pisteitä kuin suomalaisesta.

Suomalaisten kirjoittamia englanninkielisiä yliopistotutkimuksia ei lue kukaan. Kirjoittajat itse tietävät tämän hyvin.

Yliopiston täystuhon juuret ovat vanhassa nomenklatuurayliopistossa. Varmuus siitä, että kukaan ei lue eikä kenelläkään ole aihetta lukea, vallitsi 1990-luvulla jokseenkin täydellisenä, vaikka elinkeinoelämän politrukit eivät vielä olleet vartioimassa yliopistoa.

Yliopistossa ei siis tuntuisi olevan paljon menetettävää. Kaiken varalta tutkimukset pitäisi silti kirjoittaa suomeksi. Silloin niillä olisi periaatteessa elämään sitoutumisen mahdollisuus, vaikkakaan tuota mahdollisuutta ei kovinkaan usein osattaisi eikä haluttaisi käyttää. Suomessa tehdyllä englanninkielisellä tutkimuksella ei ole periaatteessakaan yhteyksiä mihinkään.

23.4.2012. Maanantai. Agnus Dei.

Ammattikoululta ei saa enää joka päivä kasvisruokaa. Muutenkin ruokalistaa hoidetaan siellä näinä päivinä huolimattomammin kuin vähän aikaisemmin.

Vaimoni ja minä olemme tulleet melkein kasvissyöjiksi. Pääsiäisenä söimme karitsaa, vaikka emme ole uskovaisia. Italialaiset Amarone -viinit houkuttelivat meidät lampaan syöntiin.

Pääsiäisenä Israelin kansa pääsi Egyptistä.

Karitsa on suloisista suloisin ja viattomista viattomin olento. On syvästi inhoittavaa, että se tapetaan ja hakataan kappaleiksi. Lammasäidin rakastama lasta ei tapeta nälän poistamiseksi, vaan uskonnolliseen juhlaan kuuluvan syömishartauden ylevöittämiseksi. Tapa on tavattoman vastenmielinen.

Fysiologos sanoo, että Saatana saattaa ottaa minkä hyvänsä eläimen hahmon, mutta ei koskaan karitsan hahmoa, sillä karitsa on Kristuksen symboli (Lehtinen 2004, 106). Karitsan syöminen on siis tiettyssä mielessä turvallista. Siinä ei tule pureskelleeksi eikä nielleeksi Perkele-parkaa. Mutta miksi uskovaisten ja myös monien uskonvastaisten pitää niellä pääsiäisenä ahneen hartauden vallassa Kristuksen symboli? Eikö Kristusta voisi kunnioittaa jollakin muulla tavalla kuin ahminnalla? Jeesushan otti leivän ja murisi ja sanoi, että tämä on minun ruumiini. Miksi uhrirituaalin siis pitää olla verinen? Miksi uskovat eivät voi noudattaa Jeesuksen kehotuksia ja harrastaa hartautta nauttimalla kohtuullisesti leipää ja viiniä?

Johannes Kastaja näki Jeesuksen tulevan luokseen ja sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Valitettavasti Kastaja ei sanonut, milloin Karitsa tekee tämän.

Vaimoni on kotoisin maanviljelijäperheestä Kainuusta. Karitsat juosta kopttelivat joskus heillä pirtin lattialla. Hän syötti niitä tuttipullosta kiikkutuolissa. Vaimoni oli lapsena myös possujen tuntija ja ystävä. Hän esitti minulle äskettäin vahvan ajatuksen, jonka mukaan emme syö enää porsasta.

24.4.2012. Tiistai. Vapaa tahto.

Aamulehdessä ja Helsingin Sanomissa toimittajat selvästi toivoivat tämän aamun lehdissä, että Ranskassa oikeisto voittaisi presidentinvaalit. Tai eivät he toivoneet selvästi, vaan selvän epäselvästi. He eivät varsinaisesti kätke toivettaan, vaan tekevät toiveen selväksi teeskentelemällä näkyvästi sen kätkemistä. Voi nimittäin olla, että he henkilökohtaisesti eivät ollenkaan toivo oikeiston voittoa, mutta he tietävät, että heidän kuuluu toivoa sitä. Juttu voi olla heille yhdentekevää eikä mahdollonta ole sekään, että heistä joku toivoo vasemmiston voittoa. Heidän velvollisuutensa vain on ilmaista kätkeyty toive oikeiston voitosta. Siitä saa kansalaiskuntoa ilmaisevan papukajamerkin.

Mistähän velvollisuus tulee? Mitenhän se syntyy? Ovatkohan maailmalla liehuvat velvollisuudet sukua toisilleen?

Velvollisuus on kaiketi maailman pahin asia. ”He täyttivät velvollisuutensa”, sanotaan ihmisistä, jotka tekevät kaikkein halveksittavimpia tekoja.

Velvollisuus on hyvä asia silloin, kun ihminen on velvoitettu noudattamaan omaa tahtoaan. Myös oman tahdon noudattamisen velvollisuus on velvollisuus. Voidaanko siitä siis kysyä samaa kuin maailmalla liehuvista velvollisuuksista. Mistä se tulee? Minne se menee, kun ihminen alkaa toimia seko-tahtoisesti?

”Sekotahtoisuus” on suomennosyritykseni Immanuel Kantin ”heteronomiselle tahdolle” (ks. Julkunen 2011b). Heteronominen tahto tarkoittaa sitä, että ihminen teeskentelee luopuvansa omasta tahdostaan ja noudattavansa jonkin toisen tahtoa tai taipuvansa olosuhteiden armoille. Sekotahtoisuus on kaikkien huonojen periaatteiden lähde, sanoo Kant.

Kaikki julkisuudessa esiintyneet kirjastonjohtajat ovat esiintyneet havaintojeni mukaan sekotahtoisesti. He ovat yleensä sanoneet, että ”kirjasto muuttuu”. Kukaan ei ole sanonut, että ”minä muutan kirjastoa näiden ja näiden yhteistyötahojeni kanssa”. Jotkut ovat sanoneet, että kirjaston on muututtava, koska kirjaston käyttäjät haluavat jutella kaverinsa kanssa. Kukaan ei ole sanonut, että ”minä tahdon muuttaa kirjaston meluisaksi näistä ja näistä syistä”. Kirjastonjohtajat ovat esiintyneet viime vuoden alusta alkaen julki-

suudessa varsin usein. En ole tähän mennessä huomannut heidän joukossaan yhtään oman tahtonsa nimissä toimivaa ihmistä.

Minun velvollisuuteni on tehdä mitä tahdon. Teen pahaa, kun rikon velvollisuuttani tekemällä jotakin, mitä muut tahtovat.

”Muut” ei tarkoita konkreettien toisten ihmisten joukkoa. ”Muut” ei ole mikään elävistä ihmisistä koostuva persoonakokoelma, vaan metonymia, joka pitää pystyssä sekotahtoisuuden yhteisöllistä periaatetta. Se on myös yksilöllisyyden ideologiassa syntyvän tasapäistävän vertailu-ulottuvuuden personoituma. Voin tietysti tehdä ja mielihyvin ja hyvällä omalla tunnolla usein teenkin jotakin, jota joku muu ihminen tahtoo, jos nimittäin tuo toinen ihminen toimii vapaana autonomisena tahtojana ja tahtoo itse eikä edusta joidenkuiden muiden heteronomista tahtomista.

Autonomisen tahtojan tahdon mukaan toimiessani noudatan tietysti omaa tahtoani, koska tietyissä tilanteissa tahdon noudattaa tuon toisen tahtoa. Vastuu pysyy minulla, vaikka olen kiemurtelevinani siitä irti.

Yhtä selvää on, että noudatan omaa vapaata tahtoani aina muulloinkin, myös silloin, kun väitän, että toimin muiden vaikutuksen alaisena. On siis epätasällista puhua muiden tahdon noudattamisesta, koska muiden tahtoa noudattaessani tahdon noudattaa noiden muiden tahtoa. Kun noudatan omasta tahdostani toisten tahtoa ja siirrän tekojani koskevan vastuun noille toisille, minä teen petoksen ja itsepetoksen. Yhteisöllisyyden ideologia on petosta ja itsepetosta, valhetta ja vastuuttomuutta. Mikä olikin todistettava. Mot.

25.4.2012. Keskiviikko. Lämpimämpi.

Vaimoni löysi aamulla töihin lähtiessään sanan: ”lämpimämpi”. Sitä me pikaisesti maistelimme nautinnolla: lämpimämpi! lämpimämpi! Sanoin sen myös tässä istuessani itsekseni: lämpimämpi!

”Tampereen kaupungin-
kirjaston johto on paiski-
nut lujasti töitä, jotta saisi
lapset kirkumaan kirjas-
tossa, mutta ei ole vielä
onnistunut täydellisesti.
Läheskään kaikki eivät
huuda vieläkään. Mutta
kirjaston rauha ja kirjas-
ton ilo on jo viety myös
niiltä lapsilta, jotka ovat
yhä hiljaa. Kirjasto ei ole
enää heille eikä kenelle-
kään muullekaan mikään
millään tavalla erityinen
paikka. Siellä ei enää ole
hiljaisuutta eikä siellä voi
enää syventyä kirjoihin.
Yhteisöllisyyden vallassa
olevat ihmiset tekevät siel-
lä samaa kuin muuallakin.
Huutavat puhelimiinsa.”

Miksi kirjastoihin on ryh-
dytty tuomaan melua?
Miksi niistä hävitetään
kirjoja ja hakuohjelmat
vaikeuttavat niiden löytä-
mistä?

Pertti Julkunen, journalis-
ti, kriitikko, yht.tri ja kir-
jastofriikki, kysyy ja vas-
taa terävästi: autenttiseen
päiväkirjaan pohjaava
teos laajenee tutkielmak-
si monista ehkä hyvinkin
vaarallisista trendeistä
ympäriällämme. Kokoavia
ajatusvälineitä ovat mm.
myytti, keskinkertaisuus
ja ideologia, mutta lukija
oppi jotakin myös Avig-
nonin kaskaista ja vapaan
tahdon ongelmasta.